

Sygn. akt II CSK 600/18

POSTANOWIENIE

Dnia 31 maja 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Grzegorz Misiurek

w sprawie z wniosku A. K. i W. K.
przy uczestnictwie Gminy Miasto K.
o zasiedzenie wieczystego użytkowania nieruchomości,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 maja 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawców
od postanowienia Sądu Okręgowego w K.
z dnia 24 kwietnia 2018 r., sygn. akt VII Ca [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od wnioskodawców solidarnie na rzecz uczestnika
kwotę 900 (dziewięćset) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący oparli wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na pierwszej i drugiej spośród wymienionych przesłanek.

Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sąd Najwyższy, a ustalonym przez sąd drugiej instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), i także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13 oraz z dnia 3 lutego 2012 r. I UK 271/11 - nie publ.). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07 oraz z dnia 9 lutego 2011 r., III SK 41/10 - nie publ.).

Natomiast oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga

wykazania, że określony przepis prawa, mimo, iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 13 czerwca 2008 r., sygn. akt III CSK 104/08, nie publ.; z dnia 28 marca 2007 r., sygn. akt II CSK 84/07, nie publ.).

Skarżący przedstawione wątpliwości ujęli w pytaniach: „Jak rozumieć przesłankę samoistnego posiadania odpowiadającego treścią prawu użytkowania wieczystego? Jakie stosować kryteria oceny, czy dany rodzaj posiadania odpowiada swoją treścią prawu własności lub użytkowania wieczystego? Czy użytkownik wieczysty może nabyć przez zasiedzenie prawo użytkowania wieczystego odpowiadające w swojej treści temu już ustanowionemu na jego rzecz prawu, jeżeli przez okres wskazany w art. 172 § 1 lub 2 k.c. wykonuje swoje prawo użytkowania wieczystego z przekroczeniem jego przedmiotu także na sąsiedniej nieruchomości, stanowiącej własność Skarbu Państwa, na której prawo użytkowania wieczystego nie zostało ustanowione na niczyją rzecz?”. Skarżący wskazali również na potrzebę wykładni art. 172 § 1 i 2 k.c.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie zawiera argumentacji jurystycznej wskazującej na występowanie odmiennych ocen przedstawionych problemów oraz na to, że przepisy ich dotyczące nie doczekały się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych. Przedstawione w skardze kwestie nie stanowią istotnego zagadnienia prawnego, lecz są związane jedynie z wątpliwościami skarżącej odnośnie do prawidłowości dokonanych przez Sąd ustaleń. Analiza uzasadnień orzeczeń sądów obu instancji, nie daje podstaw do uznania, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów.

Niezależnie od powyższego wypada zauważyć, że problematyka zasiedzenia prawa użytkowania wieczystego była przedmiotem wielokrotnych wypowiedzi Sądu Najwyższego, gdzie wskazywano, że możliwe jest nabycie przez zasiedzenie prawa użytkowania wieczystego już ustanowionego na

nieruchomości. Prawo takie nie może natomiast powstać w drodze zasiedzenia. Posiadanie nieruchomości przez użytkownika wieczystego jest postacią posiadania samoistnego i polega na wykonywaniu władztwa nad nieruchomością odpowiadającego uprawnieniom z art. 233 k.c., z wolą posiadania dla siebie. Polega zatem na faktycznym władaniu nieruchomością jak użytkownik wieczysty, z wolą posiadania dla siebie tak, jak użytkownik wieczysty (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2010 r., IV CSK 553/09, nie publ.; a także uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 22 marca 2017 r., III CZP 49/16, Biuletyn Sądu Najwyższego 2018, nr 3, s. 8; uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 9 grudnia 2016 r., III CZP 57/16, Biuletyn Sądu Najwyższego 2016, nr 12, s. 12; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21 czerwca 2013 r., I CSK 715/12, nie publ.).

Wobec powyższego nie można uznać, że przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zostały w sposób właściwy wykazane.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

[aw]